

РЕШЕНИЕ

№ 4476

гр. София, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 31.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **2521** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.144 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.197, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Р. А. Л., [ЕГН], [населено място],[жк], кв.Б., бл.217 А, вх.“Ж“, ет.4, чрез адв.Г. А., срещу Решение №ПИ – 64/28.02.2022 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – С., с което е оставен в сила постановен Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл.208, ал.2 от ДОПК с изх.№С220022-012-0000004/27.01.2022 г., издаден от публичен изпълнител към ТД на НАП С., във връзка с изпълнително дело №190645485/2019 г.

Жалбоподателят обжалва административния акт като неправилен и незаконосъобразен. Твърди, че не е получавал постановление за налагане на обезпечителни мерки № С190022-022-0117575/10.12.2019 г., а е разбрал за наложения запор след опит за deregистрация на лекия автомобил в КАТ. Сочи, че наложеният запор противоречи на разпоредбата на чл.195, ал.6 от ДОПК, тъй като не са налице мотиви за налагане на обезпечителна мярка върху актив без посочена стойност, за който обаче не е прието, че не е годен за обезпечение, предвид на което, обезпечителната мярка следва да бъде отменена като незаконосъобразна. Сочи аргументи, че тъй като се възпрепятства прекратяването на регистрацията на автомобила пред КАТ, неоснователно се налага да плаща данъци и да трупа нови задължения.

В съдебно заседание, жалбоподателя, чрез адв. Б., преупълномощена от адв.А., поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена по съображения подробно изложени в нея. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът, директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Н., оспорва жалбата. Поддържа мотивите, изложени в административния акт. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП, редовно уведомена не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Всички относими към правния спор факти се установяват от представената административна преписка. Жалбоподателят не ангажира други доказателства.

В ТД на НАП-С. срещу жалбоподателя е образувано изп. д. №[ЕИК]/2019 г. за неплатени публични задължения, в размер на 1 630,39 лв. към датата на образуването му. Издадено е съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК, изх. № С190022-048-0041448/26.02.2019 г. За обезпечаване на изискуемото публично вземане, с ПНОМ № С190022-022-0117575 от 10.12.2019 г. е наложен запор върху лек автомобил марка „Рено“ с рег. [рег.номер на МПС], със застрахователна оценка 0,00 лв., собственост на Л. На 26.06.2021 г., чрез пощенски оператор, в ТД на НАП - С. е постъпила молба до публичния изпълнител от представителя по пълномощие на Л. - адв. Л.Б., с вх. №10-94-17-95 и с вх. № С200022-000-0292803/30.06.2020 г., с искане за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл.171, ал.1 от ДОПК, поради изтекла давност, като в молбата имало и второ искане - да бъде вдигнат наложения запор върху лекия автомобил, тъй като е с нулева стойност и се явява пречка за дерегистрацията му в КАТ. Видно от Удостоверение № 12-КР-[ЕГН]/04.06.2020 г., въпросният лек автомобил е предаден за разкомплектоване на лицензираната фирма [фирма]. На 02.07.2020 г. публичният изпълнител при ТД на НАП-С. издава Разпореждане № С200022-137-0005903, с което отказва прекратяване на производството поради изтекла давност. По отношение искането за вдигане на запора върху лекия автомобил няма изложени съображения и обективизирано решение. Това Разпореждане е обжалвано от Л. пред директора на Дирекция ОДОП - С. с жалба вх. № 53-04-12/07.01.2021 г. по описа на Дирекция ОДОП - С. и вх. № 29-05-4/11.01.2021 г. по описа на ТД на НАП-С., в частта му по второто искане до публичния изпълнител - да бъде вдигнат наложения запор върху лекия автомобил, тъй като е с нулева стойност и се явява пречка за дерегистрацията му в КАТ. Изрично се заявява в жалбата до решаващия орган, че Разпореждане № С200022-137-0005903 от 02.07.2021 г. на публичния изпълнител не се обжалва в частта относно прекратяване на изпълнителното производство. С Решение № ПИ-15 от 18.01.2021 г. жалбата на Л. е оставена без разглеждане като просрочена. В мотивите си решаващият орган приема, че предмет на обжалване е ПНОМ № С190022-022-0117575 от 10.12.2019 г., с който е наложен запор върху лекия автомобил и тъй като срокът за обжалване на ПНОМ е бил изтекъл на 20.01.2020 г., то на основание чл.147, ал.1 ДОПК жалбата се явила подадена след 7-дневния преклузивен срок.

Недоволен от постановеното решение, Р. Л. подал жалба в Административен съд – София град, където е образувано адм.дело № 989/2021 г. по описа на АССГ, I отделение, 10 състав. Съдът констатирал, че в решение № ПИ-15/ 18.01.2021 г. на

директора на ТД на НАП-С. липсвало произнасяне по направеното искане по чл.208, ал.1, изр.2 ДОПК и с определение от 28.09.2021 г. постановено в закрито заседание го отменил, като изпратил делото като преписка на публичния изпълнител по направеното от жалбоподателя искане по чл.208, ал.1, т.2 ДОПК за изпълнение на дадените указания.

На 27.01.2022 г., задълженото лице подал искане вх.№С220022-000-0031879/27.01.2022 г. за отмяна на наложения заповор върху МПС. На същата дата публичен изпълнител към ТД на НАП С. постановил Отказ за отмяна на наложените обезпечителни мерки с изх.№С220022-012-0000004/27.01.2022 г. на осн.чл.208, ал.1, т.2 от ДОПК. На 17.02.2022 г. Р. Л. подал жалба до компетентния административен орган срещу постановения отказ. С решение №ПИИ-64/28.02.2022 г. Директорът на ТД на НАП-С. оставил подадената жалба без уважение като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 197, ал.2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168 от АПК, приложим на основание §2 от ДР на ДОПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от жалбоподателя, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на административния акт на всички основания по чл.146 от АПК.

Оспореното решение е издадено от компетентния административен орган по чл. 197, ал. 1 ДОПК – директора на ТД на НАП - С..

Налагането на обезпечителни мерки представлява действия по принудителното изпълнение, които на основание чл. 172, ал.2 от ДОПК прекъсват давността. Събирането на публичните задължения е основна цел на изпълнителното производство по ДОПК. За гарантиране сигурността на фиска чрез максимална събираемост на публичните задължения, законодателят е регламентирал законните средства за постигане на целта, каквито представляват налагането на обезпечителните мерки и основанията за прекъсване на давността.

Обезпечителното производство е строго регламентирано, като на публичния изпълнител са предоставени правомощия да налага само предвидените от законодателя обезпечителни мерки. Съгласно чл.195, ал.1 и ал.2 ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, като обезпечението се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено, или отсрочено. Съгласно чл.198, ал.1 ДОПК, обезпечението се извършва:1. с налагане на възбрана върху недвижимия имот или кораб; 2. заповор на движими вещи и вземания на длъжника; 3. със заповор на сметките на длъжник; 4.свс заповор на стоките в оборот на длъжника.

Наложеният заповор е в размера на установените задължения. Обезпечителната нужда е обоснована, след извършена преценка и анализ от публичния изпълнител със затрудненост на събирането на изискуемото и установено публично вземане, поради обстоятелството, че не са предприети никакви действия от страна на длъжника за погасяване на дълга, поради което и възраженията на жалбоподателя за

незаконосъобразност са необосновани. В случая, обстоятелството, че балансовата стойност на л.а. е нулева, не е пречка за налагане на обезпечителна мярка върху него, защото същият е годен за обезпечение.

По отношение на твърдението на жалбоподателя, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки № С190022-022-0117575/10.12.2019 г. не му е връчено по надлежния ред, а е разбрал за наложения запор след опит да дерегистрация на лекия автомобил КАТ, видно от приложеното по преписката известие за доставяне, същият е уведомен на 12.01.2020 г. Предвид на което, предаването на автомобила за разкомплектоване се явява след узнаване от задълженото лице за наложената обезпечителна мярка над МПС. Съгласно чл.196, ал.1, т.7 от ДОПК, длъжникът има забрана за разпореждане с имуществото, върху което е наложена обезпечителната мярка.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5.

В настоящия случай не се касае за предварителни обезпечителни мерки, поради което изискванията по чл.121, ал.1 и чл.195, ал.5 са неотнесими. От страна на жалбоподателя не е предложено надлежно обезпечение по смисъла на цитираната разпоредба, поради което съдът следва да прецени единствено дали съществува изпълнително основание и дали обезпечителната мярка е съразмерна на задължението.

Предмет на изпълнителното дело са неплатени публични задължения в размер на 1630,39 лева към датата на образуването му, установени с декларации от задълженото лице – изпълнителни основания съгласно чл.209, ал.2, т.2 от ДОПК.

Не са налице предпоставките по чл.197, ал.3 от ДОПК за отмяна на наложената обезпечителна мярка. Решението на директора на ТД на НАП – С. е правилно и законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на правния спор разноските са в тежест на жалбоподателя.

Жалбоподателят следва да заплати на ТД на НАП- С. минималното вознаграждение за процесуален представител в размер на 100 лева, определено на основание чл.143, ал.3 от АПК и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал.3 от ДОПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 57 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. А. Л., [ЕГН], чрез адв.Г. А., срещу Решение №ПИ – 64/28.02.2022 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – С..

ОСЪЖДА Р. А. Л. да заплати на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С. вознаграждение за процесуален представител в размер на 100 лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: